

върху Давидовъ-тъ прѣстолъ и царство-то му.” Съсъ исто-то мнѣніе Богъ каза на Давида, “Прѣстолъ-тъ ти ще бѣде утвърденъ во вѣкъ,” (2 Цар. 7; 16), и Давидъ казува, “Той направи съ мене завѣтъ вѣченъ, нареденъ въ всичко и твърдъ. Отъ това е всичко-то ми спасеніе, и всичко-то желаніе.” (2 Цар. 23; 5.)

П. Защо не разумѣвахъ Іудей-ти какъ може Христосъ да е въ исто-то врѣме сынъ Давидовъ и Господь неговъ?

О. Защото не знаехъ двойно-то му естество, т. е. че Спаситель-тъ ще е и Богъ и человекъ. Като человекъ той е сынъ Давидовъ, а като Богъ, Господь неговъ е, както и Ап. Павелъ казува, Рим. 1; 3, 4.

П. Кои сж врагове-ти Христови?

О. Зли-ти ангели, зли-ти человекъци, и смъртьта, която ся казува “най послѣденъ врагъ който ся унищожавя,” 1 Кор. 15; 26.

П. Що значи то да ся турятъ всички “подъ позвѣтъ Христовы?”

О. Съвършенно-то покореніе. Виждь Іис. 10; 24.

П. Понеже всичко има да ся покори на Христа, що трѣбува да направи всякой отъ насъ?

О. Доброволно да ся покоримъ нему, да станемъ върни негови слугы и послѣдователи; и така ще станемъ и съучастници съ него въ побѣдъ-тъ му и въ радость-тъ и славъ-тъ му. Отк. 2; 26, 27. 3; 21. А които не ся покорятъ сега отъ своѣхъ волихъ, най послѣ ще ся покорятъ неволно.

П. Какво впечатлѣніе направи въ народъ-тъ тойзи отвѣтъ Христовъ?

О. И никой не можаше да му отговори нито рѣчь: нито пакъ дързихъ нѣкой отъ тойзи день вече да го попыта нѣщо. Ст. 46.